

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3323/2022. (VII. 21.) AB HATÁROZATA

alkotmányjogi panasz elutasításáról

Az Alkotmánybíróság teljes ülése alkotmányjogi panasz tárgyában – *dr. Sulyok Tamás* alkotmánybíró párhuzamos indokolásával – meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.II.37.452/2020/10. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. Egy médiaszolgáltató jogi képviselő (dr. Schiffer András ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, amelyben kérte a Kúria Kfv.II.37.452/2020/10. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Az indítványozó szerint a támadott döntés ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével (jogorvoslat-hoz való jog).
- [2] 2. Az indítványozó 2019. október 22-én azzal a kérelemmel fordult az Országgyűlés Sajtóirodájához, hogy 2019. október 24. és 28. napjaira napi sajtóbelépőt biztosítsanak a kérelemben megjelölt két újságíró számára. A kérelemben az indítványozó engedélyt kért arra is, hogy az abban megjelölt újságírók az ülésterem körüli folyosókon hangfelvételeket készíthessenek. A kérelemre a Sajtóiroda azt a választ adta, hogy napi belépőt csak az érvényben lévő szabályzat értelmében tudnak biztosítani, és csak az abban megjelölt helyeken lehetséges a kép-, illetve hangrögzítés.
- [3] Az indítványozó a Sajtóiroda tájékoztatóját egyedi döntésnek tekintette, és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte annak hatályon kívül helyezését.
- [4] Az indítványozó álláspontja szerint a Sajtóiroda döntésének alapját képező 9/2013. számú házelnöki rendelkezés egyedi ügyben alkalmazandó általános hatályú rendelkezés, amely a Kp. 4. § (5) bekezdése alapján az egyedi döntéssel együtt lehet közigazgatási jogvita tárgya. Erre alapítva az indítványozó pert indított, és arra hivatkozott, hogy a demokratikus közvélemény kialakulásának első számú feltétele, hogy az Országgyűlés mint népképviselői szerv működése nyomon követhető legyen, ezt azonban a házelnöki rendelkezés aránytalanul megnehezíti a sajtó számára.
- [5] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 102.K.34.182/2019/2. számú végzésével az indítványozó keresetlevelét visszautasította. Az elsőfokú bíróság értelmezése szerint sem a vitatott e-mailek, sem a házelnöki rendelkezés nem lehet közigazgatási jogvita tárgya. A bíróság szerint az Országgyűlés Hivatala, illetve annak szervezeti egységei nem minősülnek közigazgatási szervnek, nem folytatnak közigazgatási tevékenységet.
- [6] Az indítványozó fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság arra mutatott rá, hogy a Kp. 4. § (7) bekezdése „a jogszabály által közigazgatási cselekmény megvalósítására feljogosított egyéb szervezetet vagy személyt” közigazgatási szervnek tekinti ugyan, a napi sajtóbelépő biztosítása vagy annak megtagadása azonban nem olyan cselekmény, amely közigazgatási per alapját képezhetné.
- [7] A jogerős döntéssel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelemmel élt. Ebben előadta, hogy az Országgyűlés adminisztratív kiszolgálást végző hivatalának tevékenysége igazgatási jellegű, funkcionális értelemben közigazgatási tevékenység. A hézagmentes bírói jogvédelem is azt követeli meg, hogy az Országgyűlés Hivatalának igazgatási természetű döntései bíróság előtt vitathatók legyenek.
- [8] A Kúria álláspontja szerint a Kp. 4. § (7) bekezdés 1. pont e) alpontjának tág értelmezése alapján sem vonhatóak fogalmilag a közigazgatási szervek körébe az államhatalom más ágaiba tartozó közhatalmat gyakorló szervek, még akkor sem, ha az általuk végzett tevékenység jellege közhatalmi igazgatás. A Kúria az Alkotmánybíróság

és az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára alapítva arra a következtetésre jutott, hogy – a hatalom-megosztás és a parlamenti autonómia elveiből kiindulva – sem a szankcionált parlamenti képviselők, sem a kiltott újságírók nem jogosultak arra, hogy parlamenten kívüli, azaz bírói jogvédelmet élvezzenek. Ebből kiindulva a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény (a továbbiakban: Ogytv.) 53–54. §-ai alapján hozott házelnöki rendelkezés nem lehet közigazgatási jogvita tárgya.

- [9] 3. A Kúria döntésével szemben az indítványozó az Abtv. 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal élt. Az indítványozó hivatkozott arra, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése alapján „mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti”. Álláspontja szerint a Kúria tévesen hivatkozott az Alkotmánybíróság 32/2019. (XI. 15.) AB határozatára, mivel jelen eset és az Állami Számvevőszék jelentéseinek, megállapításainak felülvizsgálhatósága között nincs analógia. A Számvevőszék az Alaptörvényben meghatározott feladatait végezte, és ezzel összefüggésben mondta ki az Alkotmánybíróság, hogy azok közigazgatási perben nem vizsgálhatók felül. Jelen esetben viszont nem az Országgyűlés törvényhozó vagy egyéb, alaptörvényi hatáskörének gyakorlásáról van szó, hanem a hivatalának igazgatási természetű döntéseiről. Az indítványozó arra következtetett, hogy a támadott aktusok funkcionális közigazgatási szervtől erednek, és a bírósági döntés önkényesen vonta ki ezeket a döntéseket abból a körből, amelyek közigazgatási jogvita tárgyai lehetnek. Ez alapján az indítványozó úgy látta, sérült a XV. cikk (2) bekezdése is.

II.

- [10] 1. Az Alaptörvény vonatkozó rendelkezése:

„XXVIII. cikk (7) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

- [11] 2. Az Ogytv. vonatkozó rendelkezései:

„54. § (2) A házelnök meghatározza és az Országgyűlés honlapján közzéteszi az (1) bekezdésben meghatározott épületek területére történő belépés és az ott-tartózkodás rendjét, az Országgyűlési Őrség és az Országgyűlés Hivatala e feladatkörével összefüggő tevékenysége részletes szabályait, valamint a belépés engedélyezésére vonatkozó jogosultság átruházásának szabályait. A házelnök nem állapíthat meg olyan rendelkezést, amely az Országgyűlés ülésének nyilvánosságát, a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit kizárná.”

- [12] 3. A Kp. vonatkozó rendelkezése:

„4. § (7) E törvény alkalmazásában

1. közigazgatási szerv: [...] e) a jogszabály által közigazgatási cselekmény megvalósítására feljogosított egyéb szervezet vagy személy;”

III.

- [13] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.

- [14] 1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.

- [15] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül napon belül lehet írásban benyújtani. A Fővárosi Ítéltábla döntését az indítványozó 2021. március 29. napján vette át, és alkotmányjogi panaszát 2021. május 12-én – határidőben – küldte meg az Alkotmánybíróságnak.
- [16] 2. Az indítványozó megjelölte az indítványozói jogosultságát (saját ügyében, jogi képviselő útján járt el), valamint az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 51. § (1) bekezdés], az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörben kérve az Alkotmánybíróság eljárását. Megjelölte továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]. Az indítványozó az Alaptörvény XV. cikkének sérelmével összefüggésben nem terjesztett elő érdemi indokolást; nem indokolta, hogy miért lenne személyek közötti megkülönböztetés az, hogy a Kúria a Kp. 4. § (7) bekezdése alapján nem tartotta közigazgatási perben vizsgálhatónak az Országgyűlés Sajtóirodájának napi sajtóbelépőt megtagadó tájékoztatását. Részletes, érdemi indokolást terjesztett elő ugyanakkor az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmére, ez utóbbi tekintetében az indítvány megfelelt az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont követelményének, így az Alkotmánybíróság a jogorvoslatához való joggal kapcsolatban vizsgálta az indítványt. Megállapítható az is, hogy az indítványozó kifejezetten kérte a vonatkozó bírói döntés megsemmisítését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].
- [17] 3. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [18] E tekintetben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az ügy alapvető alkotmányossági kérdést vet fel: szükséges-e bírói vagy egyéb jogorvoslatot biztosítani az Országgyűlés Hivatala sajtóbelépőt megtagadó döntéseivel szemben.

IV.

- [19] Az alkotmányjogi panasz nem megalapozott.
- [20] 1. Az Alkotmánybíróságnak az indítvány alapján végső soron arra kellett választ adnia, hogy következik-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből, hogy a napi sajtóbelépőt megtagadó döntéssel szemben jogorvoslatot kell biztosítani. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben kizárólag azt vizsgálta, hogy a támadott döntés megfelel-e az Alaptörvénynek. Mivel az indítványozó az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján nyújtotta be panaszát, a döntés a szabályozási környezet átfogó alkotmányossági vizsgálatára nem terjedt ki.
- [21] Az Alkotmánybíróság elsőként áttekintette az Országgyűlés elnökének az Országgyűlés tevékenységének tudósításával összefüggő hatáskörét. Ezt követően áttekintette a sérelmezett döntés jogi jellegét, majd az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének tartalmát, végül pedig hogy a parlamenti autonómia és a sajtószabadság közötti egyensúly biztosításáról milyen következtetést lehet levonni az Alaptörvény alapján.
- [22] 2. Az Alaptörvény 5. cikk (7) bekezdésének második mondata értelmében „az Országgyűlés zavartalan működésének biztosítása és méltóságának megőrzése érdekében az Országgyűlés elnöke a házszabályi rendelkezésekben meghatározott rendészeti és fegyelmi jogkört gyakorol”. Az Alaptörvény felhatalmazását részletezi az Ogytv. 54. § (2) bekezdése, amely rögzíti, hogy „a házelnök meghatározza és az Országgyűlés honlapján közzéteszi az (1) bekezdésben meghatározott épületek területére történő belépés és az ott-tartózkodás rendjét, az Országgyűlési Őrség és az Országgyűlés Hivatala e feladatkörével összefüggő tevékenysége részletes szabályait, valamint a belépés engedélyezésére vonatkozó jogosultság átruházásának szabályait”. A rendelkezés rögzíti továbbá, hogy „a házelnök nem állapíthat meg olyan rendelkezést, amely az Országgyűlés ülésének nyilvánosságát, a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit kizárná”.
- [23] Az Országgyűlés elnöke a fentiek alapján alkotta meg a 9/2013. számú házelnöki rendelkezést az Országház és az Országgyűlés Irodaháza, valamint az Országgyűlés Hivatalának elhelyezésére szolgáló épületek területére történő belépés és az ott-tartózkodás, valamint az Országgyűlési Őrség e feladatkörével összefüggő

- tevékenysége részletes szabályairól (a továbbiakban: Rendelkezés). A Rendelkezés 3. § (7) bekezdése határozza meg a sajtóbelépők fajtáit, 8. §-a pedig a sajtótudósítás rendjét határozza meg.
- [24] Az Emberi Jogok Európai Bírósága a *Mándli és mások kontra Magyarország* (63164/16), 2020. október 12. ügyben vizsgálta, hogy az Országgyűlés elnökének sajtó képviselőit kizáró döntése ellentétes-e az Emberi Jogok Európai Egyezményével (a továbbiakban: Egyezmény). A Bíróság arra tekintettel állapította meg az Egyezmény 10. cikkének sérelmét, hogy a házelnöki rendelkezés nem határozta meg pontosan a szankció mértékét, a kitiltás határozatlan idejű volt és az eljárásba nem vonták be az érintett újságírókat (Indokolás 72–73). A Bíróság ugyanakkor nem tért ki arra, hogy a házelnök sajtót kizáró döntése egyezmény-sértő lenne a jogorvoslat biztosításának a hiánya miatt.
- [25] 3. Az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése értelmében „a magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik”. Ezzel az Alaptörvény szövegszerűen is leszámolt a szocializmus hatalom egységét hirdető ideológiájával, amely az Országgyűlést olyan hatalomnak tüntette fel, amely a népszuverenitásból eredő összes jogot gyakorolta. A hatalommegosztás központi gondolata tehát, hogy nincs minden hatalmon felül álló intézmény az államszervezetben.
- [26] Ezzel egybecseng az Alkotmánybíróság gyakorlata is, amely szerint a hatalommegosztás elvének funkciója az, hogy „a hatalmi ágak egymás tevékenységét kölcsönösen ellenőrzik, ellensúlyozzák, érdemben korlátozzák; hatásköreik gyakorlása során az Alkotmányban meghatározott esetekben a hatalmi ágak együttműködésre kötelesek és tiszteletben kell tartaniuk az elválasztott hatalmi szervezetek döntéseit és autonómiáját. [...] [A]z ellensúlyozás és a kölcsönös ellenőrzés, az ellensúlyozó hatalmak és intézmények egymást korlátozó fékek és ellensúlyok bonyolult rendszerében egyetlen intézménynek sem lehet olyan domináns szerepe, amellyel a hatalomkorlátozásból hatalomelvonás keletkezik” {62/2003. (XII. 15.) AB határozat, ABH 2003, 637, 645, megerősítette 3042/2021. (II. 19.) AB határozat, Indokolás [83]}. A hatalommegosztás tehát akkor érvényesül, „ha a hatalmi ágak egymást érdemben korlátozhatják” {62/2003. (XII. 15.) AB határozat, ABH 2003, 637, 645, megerősítette a 3116/2016. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [39]}.
- [27] Az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében rögzített alapelv lényege tehát elsősorban nem a közhatalmi tevékenységek funkció szerinti elválasztása, hanem az, hogy az egyes hatalmi ágak kölcsönösen fékezik és ellensúlyozzák egymást.
- [28] A hatalommegosztás klasszikus felfogása értelmében a törvényhozó hatalom az a hatalmi ág, amely általánosan kötelező magatartási szabályokat (törvényeket) alkot, a végrehajtó hatalom az, amelyik az általánosan kötelező magatartási szabályokat az egyedi esetekre vonatkoztatja, azokat hatósági jogkörben alkalmazza, a bírósági hatalom pedig az, amelyik dönt a jogszabályok alkalmazásával kapcsolatos jogvitákban. Az Alkotmánybíróság gyakorlatából egyértelműen kitűnik, hogy nem lehet következtetni egyes szervek hatáskörére a hatalommegosztás elvéből. Hasonlóképp nem lehet az alapján besorolni egy tevékenységet valamelyik hatalmi ágba az alapján, hogy azt melyik szerv látja el. Valamely hatáskör jellegét nem a hatáskör gyakorlójának államszervezeti helye határozza meg.
- [29] A fentiekből az következik, hogy az, hogy az Országgyűlés Hivatala – mint az Országgyűlést segítő munkaszervezet – hoz meg egy döntést, nem jelenti azt, hogy ez a tevékenység törvényhozás lenne. Ugyanez áll a sajtóbelépő megadásáról vagy megtagadásáról szóló döntésre: ennek során az Országgyűlés elnöke az Ogytv. 54. § (1) bekezdését alkalmazza az egyedi esetre.
- [30] 4. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében „mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti”. A 9/2013. (III. 6.) AB határozat összefoglalta és megerősítette az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatát: kimondta, hogy a jogorvoslathoz való jog nem terjed ki a nem állami, például a munkáltatói vagy a tulajdonosi döntésekre, és nem terjed ki az állami, de nem hatósági, így a katonai előjárói döntésekre sem. Azt, hogy valamely állami vagy nem állami szerv döntése hatóságinak minősül-e a jogorvoslathoz való jog szempontjából, csak a konkrét szabályozási környezetre tekintettel lehet eldönteni (Indokolás [27]). Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése tehát nem általánosságban biztosítja a jogorvoslat lehetőségét; az Alkotmánybíróság több ügyben úgy foglalt állást, hogy az adott jogvita nem tartozik az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének tárgyi hatálya alá. A vonatkozó gyakorlat értelmében nem minősül bírósági vagy hatósági ügynek a Nemzeti Választási Bizottság mentelmi jog felfüggesztéséről történő döntése [3093/2018. (III. 26.) AB határozat], az Állami

- Számvevőszék jelentése [32/2019. (XI. 15.) AB határozat] vagy a nem hatósági eljárásban juttatott *ex gratia* kártalanítás [23/2016. (XII. 12.) AB határozat].
- [31] A 3206/2013. (XI. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh.) részletesen vizsgálta, hogy az Országgyűlés fegyelmi döntésével szemben az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése alapján kell-e jogorvoslatot biztosítani. Az Abh. elvi éllel szögezte le, hogy „az Országgyűlés fegyelmi döntései – amelynek alkotmányos alapját az Alaptörvény 5. cikk (7) bekezdése teremti meg – nem minősülnek sem bírósági, sem hatósági, sem közigazgatási döntésnek, az ilyen döntésekkel szembeni jogorvoslat hiánya önmagában nem eredményez alaptörvényellenes helyzetet” (Indokolás [39]). Az Országgyűlés elnökének a sajtóbelépőkről szóló döntése is végső soron az Alaptörvény 5. cikk (7) bekezdésére vezethető vissza, az Ogytv. rendszertani értelmezéséből is az következik, hogy e vonatkozásban is „rendészeti, fegyelmi” jogkört gyakorol a házelnök.
- [32] Az Országgyűlés üléseiről való tudósítás, ideértve a kép- és hangfelvételek szabad készítését, az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdéséből következő alapjog. Ez a jogosultság ugyanakkor az Országgyűlés rendjére, rendeltetésszerű működésére tekintettel korlátozható. A korlátozás során – mint minden alapjog korlátozása esetében – mérlegelni kell, hogy az alapjog gyakorlásához vagy a korlátozással védeni kívánt alkotmányos cél eléréséhez fűződik-e erősebb közérdek.
- [33] E mérlegelésnek mind a korábbi alkotmánybírói gyakorlat, mind az Ogytv. szövege jelentőséget tulajdonít. Az Ogytv. 54. § (2) bekezdése rögzíti: „A házelnök nem állapíthat meg olyan rendelkezést, amely az Országgyűlés ülésének nyilvánosságát, a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit kizárná.”
- [34] Az Alaptörvény 5. cikk (7) bekezdésének második mondata fegyelmi és rendészeti jogköröket biztosít az Országgyűlés elnökének, azt viszont e rendelkezés nem rögzíti, hogy e jogkörök gyakorlásának felülvizsgálata eleve kizárt lenne. Az Abh. a házelnök képviselőkre vonatkozó fegyelmi intézkedéseivel kapcsolatban azt mondta, ki, hogy „a parlamenti fegyelmi jog a parlament belső működésére vonatkozik, és elsősorban a parlament tagjainak a képviselői minőségében tanúsított magatartásaira, és nem az állampolgárok és más személyek jogaira és kötelezettségeire terjed ki, ezért az ilyen döntésekkel szembeni jogorvoslat követelménye nem vezethető le az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből” (Indokolás [44]). Logikusan ebből az következik, hogy ha a házelnöki jogkör gyakorlása nem pusztán a parlament belső működésére vonatkozik, különösen ha érinti kívülállók alapjogait, akkor a parlamenti autonómia is szűkebb körű.
- [35] Ugyanakkor az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből nem vonható le olyan következtetés, hogy a rendészeti, fegyelmi döntésekkel szemben jogorvoslatot kellene biztosítani. Ugyan az Országgyűlés elnökének a sajtóbelépő megadásáról vagy megtagadásáról szóló döntése nem törvényhozási döntés (így a hatalommegosztásból nem következik, hogy azt bíróság nem vizsgálhatja felül), de e döntés alapja az Alaptörvény 5. cikk (7) bekezdése.
- [36] 5. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria támadott döntése nem sértette az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogát azzal, hogy az Országgyűlés elnökének sajtóbelépőt megtagadó döntésével szemben nem biztosított jogorvoslatot. Ezért az Alkotmánybíróság az indítványt elutasította.

Budapest, 2022. június 28.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Imre
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [37] A határozat rendelkező részével egyetértek, az indokolás egyes megállapításaival összefüggésben párhuzamos indokolásomban az alábbi szempontra kívánok rámutatni.
- [38] Az Alaptörvény 5. cikk (7) bekezdése szerint „az Országgyűlés elnöke a házszabályi rendelkezésekben meghatározott rendészeti és fegyelmi jogkört gyakorol”. A többségi indokolás utal arra, hogy az Alaptörvény nem zárja ki eleve e jogkörök gyakorlásának felülvizsgálatát. Az indokolásban hivatkozott Abh. indokolásának [44] bekezdése a házelnök képviselőkre vonatkozó fegyelmi intézkedéseivel kapcsolatban mondta ki, hogy „a parlamenti fegyelmi jog a parlament belső működésére vonatkozik, és elsősorban a parlament tagjainak a képviselői minőségében tanúsított magatartásaira, és nem az állampolgárok és más személyek jogaira és kötelezettségeire terjed ki, ezért az ilyen döntésekkel szembeni jogorvoslat követelménye nem vezethető le az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből”. Ha azonban a házelnök nem fegyelmi, hanem rendészeti jogkörében jár el, és az nem a képviselők, hanem az országgyűlés szervezetrendszerén kívüli személyek (pl. a sajtó képviselői) alapjoggyakorlását érinti, akkor e döntésekkel szemben lehetőséget jelentene magán az Országgyűlés szervezetrendszerén belül megteremteni a jogorvoslati utat. Így belső szabályozás révén – tehát az Országgyűlés autonómiájának tiszteletben tartása mellett – a bírói út hiányában is megteremthető lenne az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének garanciarendszere.

Budapest, 2022. június 28.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1442/2021.

